

Byl leden, ráno některého dne, kdy jsem při údržbě svého účesu zase postřehl ty šediny. Je jich tam zase nějak více. Čím to? To se asi nedozvím, jak to funguje, nejspíš bude lepší o tom nepřemýšlet. Vždyť je tolik možností, kam napřít své myšlenky, svou energii. Třeba do organizace bridžových akcí. Lidi budou rádi, pobaví se, potěší se, někteří získají zkušenosti, jiní si možná odvezou vavříny a já budu třeba užitečný.

V únoru se koná velká cena Perníkový tref v Pardubicích, ideální turnaj. Dosah vlakem pohodlný, dokonce se nebude třeba starat o nocleh, klubová pokladna asi unese, když zadotujeme cestu, takže na vrub každého půjde jen vklad a jídlo.

Soňa Hájková se domluvila s Aničkou Černou, Dan Vachtarčík uhnal Lucku Kohutovou, aby si s ním zahrála a já se pokusil dokopat naše mladíky, aby si domluvili, kdo by chtěl jet a kdo by rád s kým hrál. Dostat z nich ale nějaké jasné vyjádření nebylo úplně snadné. Ondra Kaštovský se před časem domlouval s Adamem Pyszkem, že by si spolu mohli něco zahrát. Adam ale poslední dobou hrává se Zdeňkem, protože společně usilují o dorosteneckou reprezentaci. Nikdo nevěděl úplně přesně, jak to se svými domluvami mají. Rozhodl jsem se jim to usnadnit a vhodit do banku Vítka Walacha, který říkal, že by také rád jel, ale neví přesně s kým. „Co kdyby sis zahrál s Ondrou Kaštovským?“ „To není špatný nápad.“ „Domluvíš se s ním tedy, asi by taky rád jel a asi nemá s kým.“ „To je dobrá myšlenka, domluví se s ním.“ Ondra s námi tolik nejezdí, protože jsou na něj doma opatrní, ale Pardubice přicházejí v úvahu. Myšlenky bývají dobré, ale proměnit je v činy nebývá zas tak snadné. Zvláště v době mailů, mobilních telefonů, sociálních sítí. Nakonec jsem to Ondrovi a Vítkovi zprostředkoval a Adam se Zdeňkem se tvářili, že už asi od roku 2010 spolu chtějí hrát v Pardubicích.

Další zájemce o hraní v Pardubicích byl Ivan Stareček, ale neměl jasno, s kým by hrál. „Nedávej mě ale dohromady s Danem Němčíkem.“ „Proč?“ „Moc experimentuje v dražbě.“ „Dobře, pokusím se ti sehnat někoho jiného.“ Danek Němčík mě nečekaně pár dnů po této rozmluvě s Ivanem oslovil, co bridžového že se v nejbližší budoucnosti děje. Na týden do Čeložnice nechtěl, ale do Pardubic a do Žiliny by si asi zajel rád. S kým, to neví. Já zatím taky ne. Najednou jsem objevil nečekanou zprávu v přihláškách na matrice na internetu, že Adama Janas bude hrát s Milanem Macurou. I on předtím říkal, že by jel, ale ještě neví s kým. A ejhle vyjasnilo se. Vojta Klhůfek s Ondrou Pavelkou poslední dobou rádi jezdí na bridž, dokonce chodí do klubu, což je pro jejich věk nezvyklé. Ondra ale před časem onemocněl a rozhodl se, že i když už je zdravý, hazardovat s nemocí nebude a nepojede. Vojta se projevil jako obvykle – váhavý střelec. Nejdříve nereagoval na smsky, pak se omlouval, že nereaguje, pak položil pár doplňujících dotazů, pak se zase nějakou dobu neozýval. Turnaj se blížil, bylo třeba zakoupit lístky do vlaku. V hlavě už mi dozrál plán, že spojím Ivana s Vojtou a s Danem budu hrát já. Vojta nakonec kývnul, že bude s Ivanem hrát a já jsem konečně mohl asi na pátou smsku od zvědavého Ivana odepsat, že s ním Vojta počítá a že v Pardubicích budou hrát spolu.

Ještě zjišťuji, jestli můžu všem koupit lístky, dozvídám se, že Ondra s Luckou mají ISIC a jinak, že proti tomu nikdo nic nemá. Jdu tedy objednávat deset lístků, protože Soňa už se postarala o lístek sobě a Danovi. Bohužel už ale tolik lístků pohromadě není možno sehnat. Snažím se to tedy nějak rozskupinkovat, ale především cesta zpět je asi ve třech vagónech. No nic, už liška v Malém princí říkala, že nic není dokonalé. Lístky jsou objednané, všechno je v cajku. Turnaj je v sobotu.

Adam Janas mě požádal, jestli by nevadilo, že by jel už v pátek, Milan by s ním chtěl v Praze něco probrat. No dobrá, lístek půjde vystornovat. Do toho se dozvídám, že Vítek má vysoké horečky a do Pardubic nebude moct jet. Co teď? Rád bych, aby mladí jeli, když už jsem to tak pěkně zorganizoval. Takže teda nepojedu já – žádná velká škoda. Volám Ondrovi, jestli by si zahrál s Danem, Vítek s ním totiž hrát nemůže. Ondra má permanentně vypnutý mobil, takže volat mu je zbytečné mrhání duševní energií. Zkusím tedy volat ve čtvrtek večer Danovi a prosím ho, aby se zítra domluvil s Ondrou ve škole. Slíbil, že to udělá a ještě dopoledne mi pošle zprávu, že je vše v pořádku. Výslovně jsem ho o to dvakrát v telefonu požádal.

Večer vystornuji můj a Vítkův lístek tam i zpátky a lístek Adama Janase tam. V přihláškách spravím informace o nově vzniklých a zaniklých párech. Připravím pro Soňu papír, který jsem slíbil Honzovi Martynkovi přivést do Pardubic, a na druhý papír vypíšu pro Soňu čísla vozů a sedadel,

které máme objednané u RegioJetu. Jedu totiž v pátek večer se Soňou do Zlína do divadla.

V pátek přijdu z práce a pořád ještě nevím, jak je to s Ondrou a Danem. Volám Danovi. „Ježíš, promiň, já na to zapomněl, hned se ho jdu zeptat.“ Vztekle jsem típnul telefon a za deset minut dostávám od Dana lakonickou smsku – Souhlasí. Snad to tedy znamená, že spolu budou hrát.

Před čtvrtou odjíždíme se Soňou do Zlína. Sotva vyjedeme volá Anička Černá. „Vezmi to prosím tě a řekni jí, že všechno vím a že je to v pořádku.“ Vychází najevo, že Anička je nemocná a že není ve stavu, kdy by mohla se Soňou hrát. Soňa se pokouší mi namluvit, že by snad šlo, že bychom hráli spolu. Nezdá se mi to jako dobrý nápad, ale co by člověk neudělal pro blaho své exmanželky. I tak se snažím v autě přemýšlet o rozumnějších řešeních a nakonec přijdu na jedno víc než dobré. Ještě kontroluji přihlášky a vidím, že Vláďa Nulíček opravdu na turnaj přihlášený není. Do Zlína jsme dojeli po trochu okresních cestách, ale stihli jsme začátek představení a o přestávce po telefonátech s Nuldou, Frábou a Nuldou, Nulda píše, že teda přijede. Sláva, Soňa má s kým hrát. Představení bylo vynikající, potlesk vestoje od celého divadla jsem už dlouho nezažil. Domů jsme dojeli před dvanáctou, zvládl jsem nezapomenout a předat Soni papír pro Honzu i ten druhý s čísly vozů a sedadel. Soňa mě poprosí, že kdybych se náhodou vzbudil (je o mně známo, že vstávám brzy, ať je všední či sváteční den), ať ji pro jistotu prozvoním. Odcházím domů, svlékám si oblek a jdu spát – zítra se budu dívat na tenis a biatlon.

Ráno se vzbudím 5:22, prozvoním Soňu, zavírám oči a opět usínám. Mobil nepříjemně zvoní, kolem je tma, beru ho, je 6:25. Volá Dan Vachtarčík, vlak má odjezd 6:30. Všichni jsou na nádraží, jen Soňa ne. Mám mu smskou poslat čísla sedadel, kde budou sedět. Rozsvěcím v pokoji, zapínám počítač, mezitím volám Soni. Už ji dokázal vzbudit Dan. Zkusí sednout na auto, dojet do Ostravy dřív než vlak a přisednout. Šílený plán pro Michaela Schumachera. Počítač už načel všechny údaje, dostávám se do své pošty a snažím se dešifrovat, která čísla jsou ta pravá. Moc mi to nejde, ale přece jen po pár minutách posílám Danovi požadovaná čísla.

Za chvíli mi volá Dan, že jedno číslo chybí. Jak je to možné, nevím, ale může se stát, že jsem to nějak blbě spočítal. Každopádně to teď ráno tak rychle nevymyslím. Objednávám tedy přes internet (vymoženosti RJ) další lístek, zatím jen na cestu tam. Volám poté Danovi, kde si má sednout Soňa, až dojede, pokud bude živá. V průběhu rozhovoru vychází najevo, že mnou původně nahlášený počet lístků byl správný, Dan si taky neumí vysvětlit, jak je možné, že mu to předtím nesesedlo. Takže lístek, který jsem před chvílí objednal, je navíc. Ten už ale stornovat nepůjde. Ještě že jsem nekoupil hned lístek i zpátky. Soňa v Ostravě vlak skutečně stihla. Neuvěřitelné.

V Pardubicích proběhlo vše relativně dobře, na zpáteční cestě se zjistilo, že čísla vozů a sedadel, která jsem jim pro návrat poslal nějak nesesdí. Ještě všechno ověřuji a po telefonu posílám ta správná sedadla. Už se tomu nikdo ani nesměje. Všichni přežili a vrátili se domů.

Večer když si čistím zuby, znovu koukám na své šediny. Jestli jsou nějak napojeny na můj nervový systém, tak už docela chápu, proč jim odchází barevnost. A asi to už nebude lepší. Příští týden organizuji odjezd na malou cenu Žiliny, další týden pak jedeme na baráž, v březnu...